

CYKLISTICKÁ JÍZDA Z ČESKÉHO BRODU SVATOJAKUBSKOU CESTOU DO SANTIAGO DE COMPOSTELA A ODTUD NA „KONEC SVĚTA“ A DÁLE PAK NA KONEC KONTINENTÁLNÍ EVROPY

Cyklistická cesta tří členů oddílu triatlonu, která trvala 38 dní a při které bylo procestováno pět evropských zemí - Německo Švýcarsko, Francii, Španělsko a Portugalsko - byla zároveň i netypickým způsobem (půl)rodinné dovolené.

Z náměstí v Českém Brodě odjíždíme v 11 hodin. Jedeme přes Říčany, Jesenici, Dolní Břežany, Zbraslav, Černošice, Řevnice, Neumětely Hořovice, Dobřív, Přeštice, Chudenice a Kdyni do Všerubského průsmyku, jednoho z míst, kudy od nepaměti pronikaly německé hordy do Čech. Teď my sjíždíme na svých „ořích“ k hranici a vpadáme do Německa. Za hranicí nacházíme „svatojakubský“ kámen s údajem: Santiago de Compostela 2825 km. Pokračujeme dále přes Cham do starobylého města Regensburg. Po jeho prohlídce nás značky svatojakubské cesty (mušle hřebenatka) vedou po silničkách, lesních cestách a stezkách kolem kapliček a božích muk do města Kelheim. Dále pokračujeme po silnicích a cyklistických stezkách proti proudu Dunaje přes Neustadt (za městem se osvěžujeme koupeli v řece), Ingolstadt, Neuburg, Donauworth, Dillingen do Ulmu. Nad Ulmem u města Erbach opouštíme Dunaj a přes města Laupheim, Eberhardzell, Ravensburg, přijíždíme do města Fridrichshafen (proslavila ho výstavba vzducholodí) na břehu Bodamského jezera (plocha 538 km² a max. hloubka 252 m). Jedeme po břehu jezera (cestou se koupeme v jezeře) do města Meersburg odkud přejíždíme přívozem do Kostnice (Konstanz). Prohlížíme si historické centrum tohoto města ve kterém byl 6. července 1415 upálen Mistr Jan Hus a navštěvujeme Husův dům. Několik ulic od Husova domu překračujeme švýcarskou hranici – jsme v městě Kreuzlingen. Hned za městem nás čeká perné stoupání. Jedeme přes Berg, Weinfeld, Winterthur do Curychu. Po prohlídce tohoto největšího švýcarského města pokračujeme přes Baden, Brugg, Aarau, Aarburg do hlavního města Švýcarska – Bernu. Po prohlídce starobylého centra města jedeme přes Biel-Bienne do města Neuchatel, po břehu Neuchatelského jezera do města Yverdon a odtud přes kopečky, přes rozvodí Severního a středozemního moře do města Lausanne na břehu Ženevského jezera (plocha ....., hloubka 309 m). Odtud jedeme 50 km po břehu jezera, a přijíždíme (po koupeli v jezeře) do Ženevy (sídlo mnoha mezinárodních organizací). Prohlížíme si město, vystoupáme i ke katedrále, odkud je krásná na město. Dále překračujeme hranice Francie a jedeme přes města Bellegarde, Nantua, Cerdon, Ambérieu-en-Bugey, Cremieu, Vienne (překračujeme zde řeku Rhone), Rive de Gier, Saint Etienne, Bas en Basset, Retournac a Vorey do poutního města Le Puy, kde začíná jedna ze čtyř základních francouzských větví svatojakubské poutní cesty. V katedrále si kupujeme francouzské poutnické průkazy, prohlížíme si město, vystoupáme i na příkré osamělé skalisko s kostelíkem na vrcholu pak a pokračujeme v cestě hornatými oblastmi (Středofrancouzská vrchovina) přes města, městečka a poutní místa Bains, Saugues, St. Alban, Nasbinals, Aubrac (1300 m n.m.), Espalion, Estaing, Entraygues, Colinhac, Conques, Decazeville, Figeac, Cajarc, Limogne en Quercy, Cahors, Lauzerte, do města Moissac na řece Garonne. Přes města Valence, Flamarens, Miradoux, Lectoure přijíždíme do města Condom, kde 5 hodin trávíme v plaveckém bazénu. Dále pokračujeme přes města Montreal, Eauze, Manciet, Nogaro, Aire Sur d'Adour, Arzacq, Arthez de Bearn (tady do Santiaga schází už pouhých 858 km), Mourenx, Navarrenx, Sauveterre de Bearn, Saint Palais, Ostabat, Saint Jaen Pied de Port a stoupáme údolím k opuštěné celnici na úbočí Pyrenejí. Za ní už ve Španělsku pokračujeme dále údolím až do sedla Puerto de Ibaneta (výška 1057 m n. m.) a sjíždíme ke španělskému klášteru Roncesvalles. *Dále pokračujeme přes města a místa Pamplona (známý běh s býky), Puente la Reina, Estella, Los Arcos, Logroño, Najera, St.*

Domingo de la Calzada, Redecilla del Camino, Burgos, Castojeriz, Fromista, Sahagun, Mansilla, Leon, Hospital de Orbigo, Astorga, Ponferrada, Cacabelos, Villafranca del Bierzo, Cebreiro, Monasterio de Samos, Sarria, Portomarin, de Palas de Rei, Melide a Santa Irene do prvního cíle své cesty - do cíle svatojakubské poutní cesty ve městě Santiago de Compostela. Prohlížíme si toto starobylé město plné poutníků ze všech koutů světa (nejvíc samozřejmě ze Španělska) do kterého jsme putovali 28 dní, přes 3.000 kilometrů. K večeru vystojíme dlouhou frontu (čekající si krátkou dlouhou chvíli hrou na kytaru a zpěvem španělských písní) na pamětní glejty. Glejt zde obdrží každý poutník, který absolvuje alespoň posledních 100 km svatojakubské cesty pěšky nebo 300 km na kole. Zajímavostí je, že ve frontě se potkáváme s německým poutníkem – cyklistou, který do Santiaga putoval z německého Bamberku, a se kterým jsme se potkali ve francouzském Le Puy, takže po tolika kilometrech se s ním daleko od domova vítáme jako s krajanem. V Santiagu však naše cesta nekončí, nakupujeme suvenýry a již za tmy vyjíždíme z města směr mys Finisterre a asi 5 km za městem táboříme. Ráno pokračujeme přes města Negreira, Berdoias a Morancelle. Cestou se rozhodujeme že navštívíme i mys Touriñon, neboť podle mapy nám připadá že na španělském pobřeží vyběhá nejvíc na západ. Zajíždíme si tím asi 30 km. Na Cabo de Touriñon slézáme od majáku po strmých útesech mysu a dotýkáme se vln Atlantiku. Dále pokračujeme přes město Cee (zde při vytrvalém dešti strávíme asi 3 hodiny pod okapem) ke druhému cíli naší cesty na Cabo de Finisterre. Tento mys byl v 15. století považován za konec světa a tehdy na něj dorazilo i mírové poselstvo krále Jiřího z Poděbrad v čele s panem Lvem z Rožmitálu. Počasí nám moc nepřeje, do poledních hodin je mlhavo. Opět slézáme po strmých útesech k hladině oceánu, co nám divoké vlny dovolí. Z mysu jedeme zpět do města Cee a po pobřeží Atlantiku objíždíme zátoky s krásnými plážemi (samozřejmě se i koupeme, i když voda má díky Golfskému proudu odhadem 20°C), jedeme přes přímořská letoviska Ezaro, Muros a Noia. Zde opouštíme Atlantik a jedeme směr Santiago, ale za městem A Calle se stáčíme k jihu a jedeme přes města Abelleira, Caldas de Reyes, Pontevedra, Marin, Redondela, Porriño, Tuy, překračujeme hraniční řeku Minho a ve městě Valenca do Minho jsme už v Portugalsku. Přes město Caminha, Viana do Castelo, Pova de Varazim a Vila do Conde do druhého největšího portugalského města Porto. Po prohlídce centra města přejíždíme pozoruhodný dvoupatrový most přes řeku Douro a po jejím levém břehu se vracíme k oceánu. Krásného počasí využíváme ke koupání na pláži u ústí řeky do oceánu – voda je báječná. Pokračujeme po pobřeží přes letovisko Miramar do města Espinho. Dále jedeme přes město Ovar do města Aveiro, kde na velkém „míči“ v centru města nacházíme i naši vlajku. Pak následují města Vagos, Mira, Figueira da Foz, Leiria, Alcobaca, Torres Vedras, Sintra, na mys Cabo de Roca, který je nejzápadnějším bodem kontinentální Evropy a je třetím cílem naší cyklistické cesty. Fotíme se m.j. i u kříže s deskou, která udává souřadnice tohoto geograficky významného bodu. Odtud pokračujeme podél zátoky, do níž ústí řeka Tajo, do hlavního portugalského města Lisabonu. Je sobota 4. září 2004 a jsme v cíli naší 36 dnů trvající cyklistické jízdy, při které jsme zdolali cca 4.000 km. Po prohlídce města (kromě památek i typické šikmé výtahy-tramvaje a věžový výtah s mostem, které spojují horní a dolní město) nás čeká noční přesun vlakem do Madridu. V neděli a v pondělí dopoledne si prohlížíme hlavní město Španělska. V pondělí 6. září odpoledne sháníme kartón na zabalení kol, přesouváme se na letiště Madrid - Badajoz, balíme kola a cca v 19:15 hod. mírným zpožděním startujeme, abychom po 22 hodině přistáli v Ruzyni.

Na své cestě jsme se stravovali zpočátku z vlastních zásob - konzumovali jsme české salámy, konzervy, paštiky, sýry i chleba z domova, později jsme se zásobovali v supermarketech (LIDL, PLUS, ...). Po většinu putování jsme si vařili polévky (z pytlíku) a čaj z vlastních zásob.

Spali jsme většinou v přírodě - podle počasí ve stanu či pod širákem - v lesích, na loukách... Jen dvakrát jsme změkli – poprvé první noc ve Francii, kdy jsme po vydatném lijáku neodmítli nabídku jedné rodiny a přespali v pokoji, podruhé pak první noc ve Španělsku po přejezdu Pyrenejí, kdy po deštivém a chladném odpolední a ještě chladnějším večeru jsme u kláštera Roncesvalles přespali v ubytovacích buňkách (stavební buňky a v každé 5 paland, takže dost těsno) za 6 euro na osobu.

Večerů ve stanu jsme většinou využívali i k vysílání textových zpráv ze světa domů.

Počasí nám téměř po celou cestu celkem přálo. Po většinu naší jízdy bylo jasno a panovala horka – od 10. hodiny až do 5. hodiny odpolední 28-33C, přšelo minimálně. Pouze při přejezdu Středofrancouzské vrchoviny a v Pyrenejích byla ráno docela zima. Chladno, mlhavo a větrno bylo téměř každou noc a dopoledne i na pobřeží Atlantiku.

Asi nejvíc nám dal zabrat přejezd Středofrancouzské vrchoviny, kdy jsme mnohokrát opakovaně zdolávali sedla nad 1.000 m n.m. (až 1.290 m n.m.) a následně sjížděli do výšek cca 500 m n.m. (z toho jeden sjezd byl bez šlápnutí do pedálu dlouhý 22 km) a obdobný přejezd pohoří před Santiagem (několik sedel ve výškách 1.350 – 1.540 m n.m. v horách vysokých 2.000 – 2.500 m. To přejezd Pyrenejí byl docela pohodový – prostě jsme celkem systematicky stoupali z nížin kolem řeky Garonne až do sedla ve výšce 1.054 m n.m.

Cestu nám trochu zkomplikovali volně pobíhající psi v Gaskoňsku. Tam jsem při prvním nenadálém útoku jednoho z nich přibrzdil, a protože jsme jeli jako vláček, všichni jsme se srazili a Vendovi pak šmajdalo po zbytek cesty zadní kolo – musel jet s povolenou brzdou. Volně pobíhajících psů bylo dost i v Portugalsku, tam jsme zažili na okraji vojenského prostoru u města Leiria i noční útok dvou hafanů na náš stan.

Byla to krásná cesta a rádi budeme při prohlížení fotografií vzpomínat na všechny krásná místa, památky a pozoruhodnosti, které jsme na naší dlouhé cestě viděli i na zážitky, které se nedají na fotografii zachytit. Všechno ale jednou končí a tak skončila i naše pět týdnů dlouhá dovolená a v úterý 7. září 2004 mě hned čekala kolaudace. To Eva s Vendou si ještě ve škole „vzali“ den neplaceného volna.

Václav Čokrt